

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 25 april 2008 in zaak nr. 07/33195 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 september 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 26 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

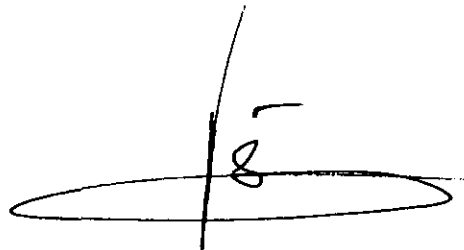
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 oktober 2008

218-588.

Verzonden: 28 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center, and a small loop at the end of the vertical line.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/33195

Datum uitspraak: 25 april 2008

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op 1
v-nummer
van Venezolaanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. M.J. Verwers,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 11 mei 2006 heeft eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking conform beschikking Minister aangevraagd. Bij besluit van 6 september 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

Daartegen heeft eiseres op 22 september 2006 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 26 juli 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 24 augustus 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 maart 2008. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. P. van Zijl.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), niet onder de vrijstellingscategorieën valt en er geen grond is voor toepassing van de hardheidsclausule. Daartoe acht verweerder onder meer redengevend, dat niet gebleken is dat het oudste kind van eiseres niet tijdelijk mee kan naar Venezuela voor het aanvragen van een mvv nu daar tijdelijk regulier onderwijs mogelijk is en dit onderwijs niet leidt tot een schrijnende situatie. Voorts blijkt niet uit de medische stukken dat het kind van eiseres haar niet tijdelijk kan volgen naar Venezuela om daar een mvv af te wachten. Een onderzoek door het Bureau Medische Advisering (hierna BMA) acht verweerder daarom niet noodzakelijk. Verder stelt verweerder zich op het standpunt dat het voor rekening en risico komt van eiseres dat de kinderen tijdelijk uit hun vertrouwde omgeving worden gehaald nu dit een gevolg is geweest van de keuze van eiseres om de kinderen mee te nemen naar Nederland terwijl een verblijf in Nederland niet zeker is. Daarbij acht verweerder het van belang dat eiseres zeer lange tijd rechtmatig op Bonaire heeft verbleven en dat niet aangetoond dan wel niet is in te zien dat eiseres niet in aanmerking komt voor permanent verblijf op Bonaire, in welk geval eiser bestendig verblijf heeft op Bonaire en de mvv-aanvraag op Bonaire kan worden afgewacht.

Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat er geen sprake is van schending van artikel 8 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) nu de kinderen hun moeder kunnen volgen naar Venezuela, het een tijdelijke belemmering is en de aangevoerde bijzondere omstandigheden onvoldoende zwaarwegend zijn.

Ten aanzien van de door eiseres gestelde schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) is verweerder van mening dat bij de beoordeling al het belang van de kinderen is meegenomen en niet gebleken is dat de grenzen van het IVRK verder reiken dan die welke gelden voor de werking van artikel 8 EVRM.

3. Hiermee kan eiseres zich niet verenigen en daartoe wordt ondermeer het volgende aangevoerd.

Ten onrechte heeft verweerder de hardheidsclausule niet toegepast omdat het oudste kind van eiseres geen toegang heeft tot het speciaal onderwijs in Venezuela en de kinderen een band met Nederland hebben. Voorts zou het achterlaten van de kinderen voor de duur van de mvv-aanvraag onverantwoord zijn gelet op de kwetsbaarheid van de kinderen.

Voorts stelt eiseres dat het standpunt van verweerder dat (speciaal) onderwijs geregeld kan worden in Venezuela en het niet in gaan op medische stukken ten aanzien van de oudste dochter van eiseres in strijd is met het motiveringsvereiste.

Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 8 EVRM had verweerder volledig aan artikel 8 EVRM moeten toetsen en niet slechts aan de tijdelijke belemmering om het gezinsleven uit te oefenen.

Verder stelt eiseres dat de besluitvorming onzorgvuldig tot stand is gekomen nu gelet op de ingebrachte medische stukken onderzoek noodzakelijk was door het BMA.

Verder stelt eiseres dat uit de rechtstreekse werking van artikel 3 lid 1 van het IVRK volgt dat de kinderen ernstig gebaat zijn bij de continuering van de huidige gezinssituatie in Nederland.

Tot slot stelt eiseres dat verweerder miskent dat haar verblijf op Bonaire niet meer mogelijk was nu door de verbreking van het huwelijk haar verblijfsvergunning op Bonaire niet meer geldig was, de politie haar geen bescherming wilde bieden en de situatie voor eiseres te bedreigend was omdat zowel voor als na de scheiding haar (ex) man haar mishandelde en bedreigde.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) worden categorieën vreemdelingen opgesomd die van het bezit van een (geldige) mvv zijn vrijgesteld.

6. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

7. De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv en niet valt onder één van de uitzonderingscategorieën. Wel is in geschil of sprake is van een uitzonderlijk en individueel geval op grond waarvan de hardheidsclausule moet worden toegepast. De rechtbank toetst slechts marginaal of verweerder in een individueel geval geen toepassing heeft kunnen geven aan de hardheidsclausule.

8. In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) staat vermeld dat de vreemdeling het beroep op de hardheidsclausule reeds bij het indienen van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier moet motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken moet onderbouwen. De rechtbank is van oordeel dat deze beleidsregel niet kennelijk onredelijk is.

9. Gelet op bovengenoemde beleidsregel is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen oordelen dat eiseres niet heeft aangetoond dat zij haar mvv-aanvraag niet op Bonaire kan afwachten. Daartoe heeft verweerder redengevend kunnen achten dat eiseres, gelet op haar zeer lange rechtmatige verblijf op Bonaire, niet heeft aangetoond dan wel aannemelijk kunnen maken dat zij niet in aanmerking komt voor permanent verblijf op Bonaire, in welk geval zij bestendig verblijf heeft op Bonaire en de mvv-aanvraag kan afwachten. Eiseres heeft immers geen bewijs overgelegd waaruit blijkt dat zij niet in aanmerking komt voor een zelfstandige verblijfsvergunning na de echtscheiding in 2004 op Bonaire. Ook de bedreigende situatie die door haar (ex) echtgenoot zou zijn veroorzaakt en waardoor zij niet in staat zou zijn om haar mvv-aanvraag op Bonaire af te wachten, heeft eiseres niet aannemelijk kunnen maken. Daarbij weegt mee dat eiseres ondanks haar scheiding in 2004 en de gestelde mishandelingen en bedreigingen door haar (ex) echtgenoot, tot 2006 heeft gewacht met haar vertrek van Bonaire. Dit klemt temeer nu zij ook geen bewijs heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten tegen de gestelde mishandelingen en bedreigingen van haar ex-echtgenoot.

10. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder, gelet op bovenstaande beleidsregel, heeft kunnen oordelen dat niet is gebleken dat de kinderen hun moeder niet naar het buitenland kunnen volgen. Dat er geen speciaal onderwijs in Venezuela is, heeft eiseres immers op geen enkele wijze middels bewijsstukken en documenten onderbouwd. Ook heeft eiseres niet aangetoond dat de maandelijkse behandeling van de groeiproblemen van de oudste dochter niet in Venezuela voor handen is. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat de brief van de Jeugdarts van de GGD Midden-Nederland, mw. I.J.E.M. Swaans, van 19 april 2007, verweerder niet tot een ander oordeel hoeft te brengen. Daarin is niet meer aangevoerd dan dat het belemmerend is voor de ontwikkeling van dochter om vaak van school en woonplaats te moeten veranderen en dat een scheiding van haar moeder, wat voor ieder kind schadelijk is, voor haar extra schadelijk zou zijn vanwege haar beperkte verstandelijke vermogens. Daaruit kan niet afgeleid worden dat zij haar moeder niet eventueel kan volgen naar Venezuela, terwijl er ook niet uit afgeleid kan worden dat een verandering van school en een onderbreking van speciaal onderwijs zo nadelig is voor die dochter dat verweerder daarom jegens de moeder het mvv-vereiste buiten toepassing moet laten.

11. Met betrekking tot de grond van eiseres dat de kinderen niet de Venezolaanse nationaliteit bezitten, is de rechtbank van oordeel dat gelet op de genoemde bewijslastverdeling eiseres deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd.

12. Ten aanzien van de grond van eiseres dat de kinderen de Spaanse taal niet spreken is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het enkele feit dat eiseres de keuze heeft gemaakt om de kinderen naar Nederland mee te nemen terwijl haar verblijfsspositie in Nederland allerm minst zeker was, en hen op die manier in staat heeft gesteld om een band met Nederland op te bouwen, niet tot de conclusie moet leiden dat niet van de kinderen verwacht kan worden om eiseres te volgen naar Venezuela.

13. Gezien het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen oordelen dat de door eiseres aangedragen argumenten in samenhang en apart beoordeeld, geen grond geven voor het buiten toepassing laten van het mvv-vereiste.

14. Met betrekking tot artikel 3 van het IVRK overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 26 november 2007 (JV 2008/70), dat deze bepaling, gelet op de formulering, geen normen bevat die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving direct toepasbaar zijn.

15. In het kader van de behandeling van een mvv-aanvraag zal worden onderzocht of artikel 8 van het EVRM tot toelating noopt indien daartoe anderszins op basis van het Nederlandse beleid geen aanleiding bestaat.

Het tegenwerpen van het mvv-vereiste zal (vergelijk uitspraak van de Afdeling van 9 november 2007, 200702675 / 1, JV 2007/14) in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren, omdat de uit het mvv-vereiste voortkomende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. Of artikel 8 van het EVRM ook tot vergunningverlening zou nopen is daarbij nog niet aan de orde.

Dat de eventuele tijdelijke scheiding van de kinderen, wat een keuze van eiseres zal zijn, tijdens de behandeling van een mvv-aanvraag in dit geval tot zo'n uitzonderlijk geval leidt, is, mede gezien hetgeen is overwogen in de rechtsoverwegingen 9 tot en met 13, niet gebleken

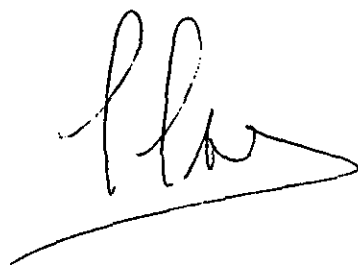
16. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.M. van Hoof en in het openbaar uitgesproken op 25 april 2008 in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

25 APR 2008

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

advocatenkantoor **Van Engelen****HOGER BEROEPSCHRIFT****IN HET KADER VAN EEN vreemdelingrechtelijke PROCEDURE**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MEI 2008	
ZAAKNR.	03699
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VAN:
M.J. Verwers
Postbus 282,
6700 AG Wageningen
tel: 0317-421133
fax: 0317-422669

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt
geboren op :
wonende te :
justitienummer :
V nummer :
procedurenummer rechtbank:07/33195

**Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG**

Geeft eerbiedig te kennen:

Mw _____ wonende te _____ ten
deze domicilie kiezende te Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM,
Wageningen, ten kantore van de advocaat en procureur mr. M.J. Verwers, welke ter
dezer zake door appellante tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk
verklaart dat de bepaaldelijk verleende volmacht strekt tot het indienen van het
onderhavige hoger beroep.

Appellante komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingplaats Arnhem d.d. 25 april 2008, verzenddatum 25 april 2008 van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (**productie**).

Appellante doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 15

”

Het tegenwerpen van het mvv-vereiste zal (vergelijk uitspraak van de Afdeling van 9 november 2007, 200702675 / 1, IV 2007/14) in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren, omdat de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. Of artikel 8 van het EVRM ook tot vergunningverlening zou nopen is daarbij nog niet aan de orde.

Dat de eventuele tijdelijke scheiding van de kinderen, wat een keuze van eiseres zal zijn, tijdens de behandeling van een mvv-aanvraag in dit geval tot zo'n uitzonderlijk geval leidt, is mede gezien hetgeen is overwogen in de rechtsoverwegingen 9 tot en met 13, niet gebleken.”

Toelichting:

1.

In haar overweging miskent de rechtbank dat mede in het licht van de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 31 januari 2006, Rodrigues da Silva versus Hoogkamer tegen Nederland, JV 2006/90, niet gezegd worden dat bij afweging van alle hierboven genoemde omstandigheden en, gelet op de belangen van appellante en haar familieleden de weigering haar vrij te stellen van het mvv-vereiste geen schending oplevert van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven tussen appellante en haar familieleden, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM.

Vaststaat gelet op de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de afdeling van 9 november 2007 dat aan artikel 8 EVRM dient te worden getoetst, ook in het kader van procedure waarbij het gaat om vrijstelling van het mvv-vereiste.

De rechtbank heeft echter miskend dat een juiste toets aan artikel 8 EVRM daarbij inhoudt, dat bij beantwoording van de vraag of dat artikel noopt tot vrijstelling van het vereiste tot beschikking over een geldige mvv, steeds alle belangen bij de beoordeling moeten worden betrokken en voor een geslaagd beroep op dit artikel niet, zoals de

rechtbank kennelijk impliciet heeft overwogen, vast dient te staan, dat sprake is van een langdurige ontwrichting van het familie- en gezinsleven.

Het beroep dat appellant heeft gedaan op de uitspraak van het Europees Hof van 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva versus Hoogkamer, maakt, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van de verdragstaten bij het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens een niet-formalistische afweging van alle betrokken belangen verwacht.

De rechtbank miskent dat uit het bestreden besluit onvoldoende blijkt dat verweerder de door betrokkene aangevoerde omstandigheden alle bij de beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM heeft betrokken. Het enkele feit dat verweerder artikel 8 EVRM bij de beoordeling betekend daarbij niet dat daarmee verweerder wel de door betrokkene aangevoerde omstandigheden alle bij de beoordeling in het kader van artikel 8 EVRM heeft betrokken heeft betrokken en de in het licht van de jurisprudentie van het EHRM noodzakelijke belangenafweging op een juiste en afdoende deugdelijk gemotiveerde wijze heeft doen plaats vinden.

De enkele stelling van verweerder in dat verband, dat het uitoefenen van gezinsleven niet op voorhand wordt uitgesloten nu het slechts een tijdelijke scheiding zou betreffen, maakt niet dat geen volledige integrale belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM zoals voorgeschreven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met daarbij behorende belangenafweging dient plaats te vinden waarbij een duidelijk gemotiveerde afweging dient te worden gemaakt tussen de aangevoerde belangen van betrokkene en haar gezinsleden en die van de staat, hetgeen in casu niet is gebeurd.

In die zin kan niet worden gezegd, dat de voorgeschreven belangenafweging ten materiële heeft plaatsgevonden, hetgeen door de rechtbank is miskend.

Tenslotte heeft de rechtbank aan het ongespecificeerde niet geconcretiseerde algemene belang zoals aangevoerd door verweerder te veel gewicht toegekend in het licht van de uitgebreid onderbouwde en gemotiveerde belangen van appelante en haar gezinsleden, de intensiteit van het gezinsleven, de volledige afhankelijkheid van de kinderen van appelante en de aangevoerde bijzondere feiten en omstandigheden rond de kinderen, wat betreft nationaliteit, taal, leeftijd, speciaal onderwijs, fysieke en

psychische situatie alsmede het ontbreken van een beroep op de openbare kas en het ontbreken van openbare orde problemen

2.

De rechtbank miskent met verwijzing naar de overwegingen 9 tot en met 13 dat het aldaar enkel ging om een beoordeling van de situatie van het meenemen van de kinderen naar Venezuela en niet van een situatie van het achterlaten welke scheiding aan schending van artikel 8 EVRM oplevert.

REDENEN WAAROM:

appellante zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak verzonden 25 april 2008 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren c. q, te bepalen dat aan appellante alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd dient te worden verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 22 mei 2008

Advocaat-Gemachtigde

